

František Ronovský – malíř hlubokého soucitu

Název emise: Umělecká díla na známkách -
František Ronovský

Den vydání: 20. října 2021

Hodnota: 33 Kč; kat. č. 1138

Rozměr známkového obrazu: 50 x 40

Grafická úprava: Kamil Knotek

Rytec FDC: Jaroslav Tvrdoň

Druh tisku: OF; **Papír:** fl-an-OF

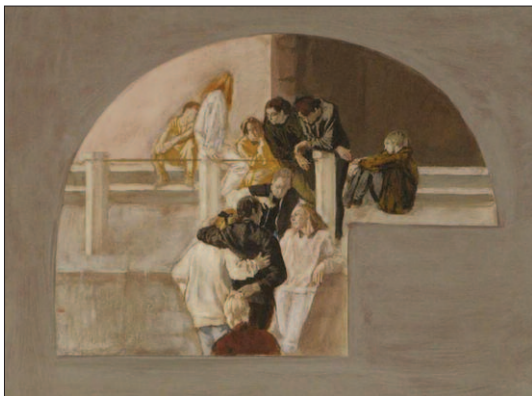
Tisk: Hradištko, sro.

Tisková forma: 2x PL 4

Náklad: 60.000 (15.000 PL)

FDC: OTp; **Tisk:** Hradištko, sro.; **Náklad:** 2.700

Když v roce 2009 byla v Jízdárně Pražského hradu otevřena retrospektivní výstava k nedožitým 80. narozeninám malíře Františka Ronovského, mohli návštěvníci mnohdy poprvé spatřit na vlastní oči jeho rozměrné figurální kompozice věnované klíčovým okamžikům lidského života. O rok dříve vyšla Velká monografie tohoto autora, na jejíchž třech stovkách stran (vážila půltřetího kilogramu) bylo představeno dílo, které diváka vtahuje a současně znepokojuje. Úmyslné odkazy na mistrovskou italskou renesanční malbu v kombinaci se zcela současným podáním vytvářejí z Ronovského obrazů prostor znepokojivého chvění, kdy máte pocit (alespoň tedy já ho mám), že jste se na autorův záměr napojili, ale současně ani po delším setrvání zrakem nemůžete říci, že jste viděli a pochopili všechno, co do své práce vložil.

František Ronovský (1929-2006) se narodil i zemřel v Praze, tomuto městu zůstal věrný po celý svůj život, i když z něj vyrážel na časté studijní cesty a tvůrčí pobyty po řadě evropských zemí. Rád měl ale i Jižní Čechy, měl chalupu ve vesničce Hajská u Strakonice, na zlatonosné Otavě, kde rád odpočíval i tvořil.

Ronovský byl po celý život výtvarníkem, od svých devatenácti studoval na Akademii, kde později i učil. V počátcích své tvorby používal už pozapomenutou techniku enkaustiky, tedy malování pomocí horkých barevných vosků, což je prastarý postup známý už v antice. Já k němu mám blízko díky nádherným obrazům Ronovského vrstevníka a kolegy z uskupení Etapa, malíře Václava Kimla, které jsem si koupil v dobročinné

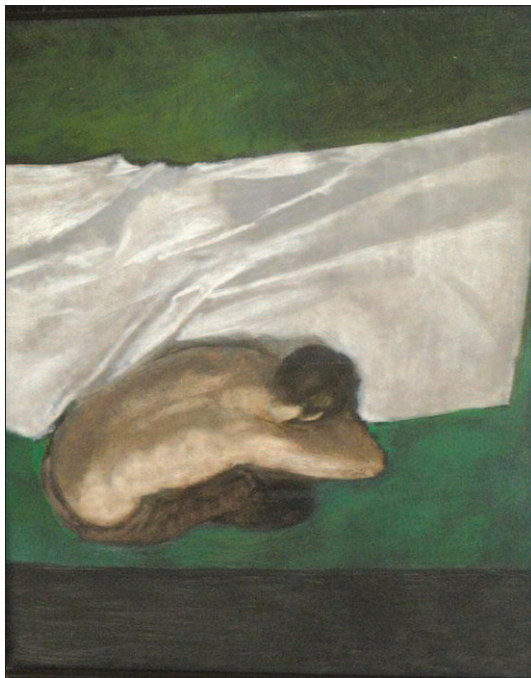

aukci Konta Bariéry (další se bude konat 5. prosince a kdybyste chtěli pomoci dobré věci, stačí se podívat na www.auknisalon.cz). Později Ronovský přešel na techniku malby akrylem nebo olejem, na sololitu a na plátně, a byl i autorem mnoha krásných kreseb. Osobně jsem ho, bohužel, nepoznal, ale dobře si vzpomínám na první setkání s jeho jménem. Bylo to v sedmdesátých letech v antikvariátu v Dlážďené ulici, nedaleko nádraží Praha-střed, kam jsem si jako středoškolač často chodil prohlížet grafiky a za peníze vydělané obchodem se známkami si občas nějakou koupil. V dobách tuhé normalizace šlo o sympatický ostrůvek skutečné normálnosti, kde jsem se cítil dobře. A právě tady jsem byl jednou svědkem rozhovoru návštěvníka s vedoucím toho malého oddělení výtvarného umění, kdy se ho ten pán ptal, jestli mají něco od Ronovského. Pan doktor se podíval na železničářskou uniformu, kterou měl ten návštěvník na sobě, a jemně ho opravil – nemyslíte spíš Ronka? To nevím, povídá ten pán, chtěl bych prostě nějaký obrázek lokomotivy...

Tehdy jsem ještě Ronovského práce neznal, ale díky tomuhle náhodně vyslechnutému rozhovoru jsem se o ně začal zajímat a brzy jsem zjistil, že mě zaujaly. Nikdy jsem si ale žádnou nekoupil, i když ještě nedávno – tedy před vydáním jeho monografie, a hlavně před už zmíněnou výstavou na Hradě – stály zlomek toho, co nyní. Důvod byl prostý – připadaly mi znepokojivé, měl jsem dojem, že by se nesnesly s jinými obrazy na jedné stěně. Byla to asi chyba, už proto, že jejich autor musel být úžasný chlapík, naprosto oddaný svému dílu (dokonce zemřel ve svém ateliéru), které navíc vlastně skoro neprodával, takže se v soukromých sbírkách vyskytovalo jen ojedinelé – na rozdíl od sbírek veřejných, kde jsou jeho práce zastoupeny hojně.

Když byl v Komisi pro výtvarné řešení poštovních známek posuzován návrh, co z Ronovského díla pro emisi použít, vzbudil u některých členů – včetně mě – obraz Akt z roku 1962 rozpaky. Vystihuje dobře jeho tvorbu? Neodkazuje spíše na inspiraci Picassem, k jehož dílu měl tehdy Ronovský blízko? Nemělo být vybráno spíše něco ze druhé poloviny 60. let, která je považována za údobí nejvýznamnější? Nakonec převážilo přání rodiny a Akt se na známku dostal – a když

ji teď mám před sebou, vidím, že to bylo dobře. I když má známka velký formát, těžko by Ronovského rozměrné a komplikované figurální kompozice snesly tak značné zmenšení. Na přiměřenost předlohy ve vztahu k formátu známky je prostě třeba myslet, a někdy je v tomto směru méně prostě více. Navíc s tématem schoulení – jako symbolu – se v autorově tvorbě setkáváme častěji.

Pro kresebnou výzdobu obálky dne vydání zvolil tvůrce její grafické úpravy Kamil Knotek (na webu České pošty není zmíněn, což by mělo být napraveno) kresbu z Ronovského cyklu Vzpomínky na Amsterdam, kterou do rytiny zdařile převedl Jaroslav Tvrdouň. Z jiné kresby pochází detail hlavy tvořící střed razítka.

I když předloha zřejmě neprošla grafickou úpravou, známka je dobře vytištěna, stejně jako rytina na FDC.

Rozhodně je dobře, že jsou v naší známkové tvorbě čím dál častěji připomínáni významní výtvarníci nedávné doby – do budoucna by tedy bylo možné sáhnout po díle Václava Kimla, který s Ronovským a na známce už připomenutou Pešicovou počátkem 60. let společně působili a vystavovali.

FB

